

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀρρίνου. (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου. (συνέχεια). — Αἰσώπου : ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ, Ἀθηναϊκῆ εἰκόν.

ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΗ προαθηρωτικά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Γ

ΣΚΑΚΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ !

[ÉCHEC AU ROI]

Ὁ βασιλεὺς ἐπλησίασεν εἰς τὴν μαρκεσίαν βεβουθισμένην εἰς στυγνοτάτην μελαγχολίαν. Δίαν δύσκολον θὰ ἦτο ν' ἀποφανθῆ τις ἂν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἦτο τεθλιμμένος ἢ ηὐχαριστημένος διὰ τὰ συμβαίνοντα. Ἡμεῖς εἴμεθα ἥκιστα ἱστορικοὶ καὶ πολὺ μυθιστοριογράφοι, ὥστε ἀδυνατούμεν νὰ λύσωμεν τὸ ζήτημα.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐνόησε τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος τοῦ βασιλέως. Ἡσθάνθη τρόμον, ἀπεφάσισε δὲ νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ νὰ παραταθῆ ἐπὶ πολὺ.

— Τί φρονεῖτε περὶ πάντων τούτων σεῖς ἢ τόσον ἀτάραχος, κυρία ; εἶπεν ἐν μέρει χαριεντιζόμενος καὶ ἐν μέρει σοβαρὸς Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' διὰ νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὸ ἔδαφος.

— Φρονῶ, Μεγαλειότατε, ὅτι παρόμοιοι γαμήλιοι πράξεις ὡς ἡ ἡμετέρα, δὲν χάνονται ποτὲ ἄνευ λόγου, καὶ δὲν χάνονται δι' ὅλον τὸν κόσμον. Κάποιος ἔκλεψε τὸ θυλάκιον τοῦ ἀρχιεπισκόπου· αὐτὸ ἐγὼ θεωρῶ βέβαιον, ἐνόσω δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος αὐτὸς εἶνε ὁ κλέπτης.

— ὦ ! καὶ τί συμφέρον ἔχει ;

— Μέγιστον συμφέρον, Μεγαλειότατε. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, δὲν δύναμαι νὰ ἐξακριβώσω τί συμφέρον ἔχουσιν οἱ ἄλλοι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἀπειλεῖται πάρα πολὺ τὸ ἰδικόν μου συμφέρον, ὥστε πρέπει νὰ προνοήσω.

— Τί δηλοῖ τούτο ; Νομίζετε ὅτι ἔχετε ἐχθροὺς τόσον ἰσχυροὺς ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Πολὺ τυφλὴ θὰ ἦμην ἂν δὲν ἀνεγνώριζα τὴν κρυφίαν ἐνέργειάν των εἰς ὅλ' αὐτά.

— Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτοὶ μὲ περιστοιχίζουσιν ;

— Φοβοῦμαι ὅτι εὐρίσκονται πλησιέστατα Ὑμῶν.

— Κυρία ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς πειραχθεὶς.

— Μεγαλειότατε, ἀκούσατέ με. Ἡ εἶμαι δι' ὑμᾶς κάτι τι ἢ δὲν εἶμαι τίποτε. Ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ βίου μου εἶνε νὰ καταστῶ ἀξία τῆς ἀγάπης τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, πρὸ πάντων ὅμως νὰ καταστῶ ἀξία τῆς ὑπολήψεώς της. Εἰργασθὴν νύκτα καὶ ἡμέραν ὅπως τελειοποιήσω τὸ εἶναι μου διὰ τῆς μελέτης καὶ διὰ τῆς προσευχῆς. Ἐσχον τὴν ἀξίωσιν, καὶ ἐπιτραπήτω μοι τοῦτο, νὰ ἐπαναφέρω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα εἰς τὸ πρέπον σημεῖον, παρέχουσα αὐτῇ βίον κρείττονα τοῦ παρελθόντος πρὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς αἰωνίου μακκαριότητος. Πρὸς τοῦτο ἔπρεπεν ὅπως μεταξύ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ ἐμοῦ μὴ ἀνακινῶνται τὰ ἐλεεινὰ ζητήματα, ἅτινα ἀτιμᾶζουσι τὸ πνεῦμα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἐξευτελιζοῦσι τὴν ψυχὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὅστις διὰ τοῦ βίου του ἐσκανδαλίζε τούς ὑπηκόους του, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀγιότητα καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Δὲν ἀρπάζει πλέον τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸν σύζυγον, τὴν μητέρα ἀπὸ τὰ τέκνα. Δὲν ἐπιβάλλει πλέον εἰς τὴν παλλακίαν τὴν νοθείαν τῶν τέκνων, ἅτινα αὐτῇ γεννᾷ ἐκ τοῦ ἡγεμόνος. Δὲν ἐπιβαρύνει πλέον τὴν συνείδησιν τῶν νομίμων τέκνων του διὰ τοῦ θανασίμου ἀμαρτήματος τοῦ μίσους, ὅπερ τρέφουσι κατὰ τῶν νομιμοποιουμένων ἀδελφῶν των. Λουδοβίκος ὁ Μέγας, καθίσταται Λουδοβίκος ὁ Ἄγνος, ὁ Ἀνεπίληπτος. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ὠραιότερος θριμβος, ὃν δύναται νὰ ὄνειροπολήσῃ γυνὴ πλήρης σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν βασιλέα της.

— Πολὺ καλὰ, πλὴν . . . ; εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ βασιλεὺς μετὰ γαλήνης, ὡς νὰ εὕρισκε τὰ δύο ἐκεῖνα ἐπιθετὰ ἐξῶχος ἐφαρμοζόμενα κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην.

— Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκεσία, διὰ νὰ φαίνεσθε Ὑμεῖς ἄγνος,

πρέπει καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ φαίνομαι τοιαύτη. Ἡ σύζυγος τοῦ Καίσαρος πρέπει νὰ εἶνε ἀνωτέρα πάσης ὑπονομίας. Ἄλλ' ὅμως οἱ λίβελλοι καὶ αἱ σάτυροι μὲ παριστώσιν ὡς τὴν δεδηλωμένην τετάρτην Ὑμῶν παλλακίδα. Ἡ ἡλικία, ἥτις θὰ καθίστα ἀμφοτέρους ἡμᾶς γελοίους διὰ τὰ παραπτώματά μας, καθιστᾷ σεβαστὰ τὰ νόμιμα καὶ ἀσπίλα αἰσθήματα. Σήμερον εἴμεθα γελοῖοι, Μεγαλειότατε, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός μας.

— Ὁ Θεὸς τὴν γινώσκει.

— Καὶ ὁ κύριος Μονσεβρέιλ ἐπίσης, θὰ μοῦ εἶπετε· πλὴν οὔτε ὁ Θεὸς οὔτε ὁ κύριος Μονσεβρέιλ θὰ εἰπωσιν εἰς τοὺς λίβελλογράφους πόσον ἄδικον ἔχουσι νὰ μᾶς συκοφαντήσιν.

— Ἐπὶ τέλους, κυρία, χθὲς ἀκόμη ἡ γαμήλιος αὐτῆ πράξις ἦτο ἀγνωστος εἰς ὅλους, μὲ ὅλην τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν σεῖς εἴχετε περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ κυρίου Ἀρλαί.

— Τὸ εἴξευρα ἐγὼ ὅτι ὑπῆρχε, καὶ τοῦτο, ὡς σᾶς εἶπα, μ' ἐκράτυεν ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ μου, ἦντλον ἐξ αὐτοῦ θάρρους ἀνέκραξον. Ἐπιτρέπεται νὰ εἶνέ τις ὑπερήφανος, βασιλεῦ, ὅταν ἔχη τὴν τιμὴν ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Ἄλλὰ σήμερον οὐδὲν ὑπάρχει, οὐδέν. Ἀμφιβάλλω, δὲν ἐνθυμούμαι πλέον. Ἄν μοῦ ἀρνηθῶν ὅτι εἶμαι σύζυγός σας, θὰ κύψω ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν. Φαντάζομαι ὅτι Λουδοβίκος ὁ Μέγας ἔχει μίαν τελευταίαν παλλακίδα. Τί λέγω τελευταίαν ; μίαν παλλακίδα, τὴν ὁποίαν ἄλλαι θὰ διαδεχθῶσιν.

— Κυρία, μὲ δυσαρεστεῖτε πολὺ, ταπεινῶνετε τὸν ἑαυτὸν σας. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου σᾶς στενοχωρεῖ τόσον ; Πολὺ καλὰ ἢ ἀπώλεια νομίζω ὅτι διορθοῦται. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις συνέταξε τὴν πρώτην πρᾶξιν, θὰ συντάξῃ καὶ δευτέραν.

— Ἀδύνατον, Μεγαλειότατε. Ὁ ἀπῆντων καὶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ἂν ἔβλεπα τὸ πρῶτον ἐγγράφον ἀποπεφρούμενον ἐντὸς πυρανοῦ· ἀλλ' ἔχω τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ ἐγγράφον αὐτὸ εὐ-

ρίσκεται εἰς χεῖρας πονηροῦ τινος, ὅστις τὸ σχολιάζει καὶ ὅστις μᾶς περιγελά, ἐναβρυνόμενος διότι ἠτίμησε δύο συνειδήσεις, τὰς μᾶλλον ἐντίμους καὶ ἐναρέτους ἐξ ὧν συνήψαν ποτε πρὸς ἀλλήλας χριστιανικὸν σύνδεσμον. Μεταξὺ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ ἐμοῦ ὑπῆρχε συμφωνία νὰ μὴ γνωσθῆ ποτὲ τὸ συνοικεσιὸν μας. Γινώσκετε, Μεγαλειότατε, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ὄρος ἐν ἐτόλμησα νὰ ὑπαγορεύσω εἰς τὸν βασιλέα μου, ὅταν ἠδύοκῃσεν ἄνυψώσῃ τὴν Ἐσθῆρ μέχρις Αὐτοῦ...

— Κυρία . . . εἶπεν ὁ βασιλεὺς χαίρειν μετὰ χαριέντος μειδιάματος τὴν ἐπιτήδειον γυναῖκα, ἣτις ἐγίνωσκε τόσον ἐντέχνως νὰ κολακεύῃ τὴν ἄμετρον ἀλαζονίαν του, ὑποσχομένη αὐτῷ σιγὴν περὶ τοῦ συνοικεσίου, δι' ἃ αὐτὴ δὲν ἐτόλμα νὰ μεταμεληθῆ.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία ὁ σύνδεσμος ἡμῶν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπόκρυφος. Καὶ θὰ εἶνε τοιοῦτος, ἐνόσω τὸ μυστικὸν δὲν θὰ γνωρίζῃ κανεὶς. Ἄλλ' ἂν ἀνεκαλύπτετο . . . ὦ! ἀπαντήσατέ μου, εἰς ποῖαν τάξιν θὰ κατεβιβαζόμεν ἐγώ, ἡ θεραπεινὴ σας; Καθίσταμαι ταπεινὴ καὶ δειλὴ εἰς τὴν Αὐλὴν σας, ἐγὼ ἡ σύζυγός σας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δύναμαι νὰ ὑπομείνω ἐπὶ πλέον τὴν ταπεινώσιν ταύτην, ἐὰν ὁ βαθμὸς μου καταστῆ γνωστός; Θὰ ἀνείχεσθε ἡ σύζυγός σας νὰ ὑποκλίναται πρὸ τῶν δουκισσῶν καὶ νὰ ζῆ ὡς ἡ ἡγουμένη τῆς μονῆς τοῦ Σαιν-Σύρ; Ἐξ ἄλλου, Μεγαλειότατε, δὲν θ' ἀντιστάμην ἐγὼ εἰς δημοσιότητα, ἣτις ἐνδέχεται νὰ προσβάλῃ τὴν βασιλικὴν Ὑμῶν ὑπερηφάνειαν; Τὸ γένος μου μοὶ ἐπιτρέπει νὰ φέρω στέμμα; . . . Τί θὰ ἔλεγον τὰ τέκνα σας καὶ ὁ λαὸς σας; Ὅχι! ἡ συμφορὰ αὕτη ἡ ἐνοσκήπουσα ἐπ' ἐμοῦ διανοίγει τοὺς ὀφθαλμούς μου. Χρειάζεται μέγα θάρρος, Μεγαλειότατε, ὅπως ἀποτελειώσω τοὺς λόγους, οὗς ἤρχισα τρέμουσα ἄλλὰ διακινδυνεύει ἡ δόξα τοῦ βασιλέως μου καὶ ἡ ἰδική μου τιμὴ πρόκειται περὶ τῆς εὐθύνης, ἣν ἀνέλαβον ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὅπως καταστήσω τὸν βίον σας εὐτυχῆ καὶ ἄσπιλον. Μεγαλειότατε, ἐπειδὴ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἐγγράφου δὲν εἶνε φυσικὴ, ἐπειδὴ εἶνε προῖον κλοπῆς, ἐπειδὴ κάποιος ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος, πιστεύσατέ με, κατέχει τὸ μυστικὸν μας διὰ νὰ καταχρασθῆ ἐν εὐκαιρίᾳ, δὲν πρέπει νὰ ὑπογράψῃ ὁ κύριος Ἀρλαὶ δευτέραν πράξιν· πρέπει ἡ πρώτη νὰ ἐξαφανισθῆ ὀλοτελῶς.

Ὁ βασιλεὺς, ὅστις εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς κάτω νεύοντας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς εὐγλώττου ὀμιλίας τῆς μαρκησίας, τοὺς ἀνύψωσε καὶ τοὺς προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς ἀκούων τὸ συμπέρασμα.

— Νὰ ἐξαφανισθῆ τὸ ἐγγράφον; εἶπε διατί, κυρία; καὶ πρὸ πάντων τίνι τρόπῳ;

— Λέγουσα πρὸς Ὑμᾶς τίνι τρόπῳ, Μεγαλειότατε, θὰ σας εἶπω καὶ τὸ διατί. Ἄν λάβωμεν Ὑμεῖς καὶ ἐγὼ θαρραλέαν ἀπόφασιν, τὸ ἐγγράφον ἐκμηδενίζεται καὶ χάνει πᾶσαν ἀξίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κατέχοντος αὐτὸ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Ἐξηγήθητε.

— Ἄς ἀποχωρισθῶμεν, Μεγαλειότατε. Ἀφήσατέ με νὰ σας ἀποτείνω τὸ τελευταῖον χαῖρε. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ κλεισθῶ διὰ παντὸς οὐχὶ εἰς Σαιν-Σύρ, τὸ ὁποῖον, φεῦ! κεῖται πολὺ πλησίον, ἀλλ' εἰς μονὴν τινὰ τῆς Βρεττανίας, τῆς Νορμανδίας, τῆς Γερμανίας, ἐν ἀνάγκῃ, ὅταν δὲ παρουσιασθῆ ἡ γαμήλιος πράξις, δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκην νὰ εἴπετε ὅτι εἶνε πλαστή, δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκην νὰ συστήσετε εἰς τὸν Βοντᾶν καὶ εἰς τὸν Μονσεβρέιλ νὰ διαμφοισθητῶσιν τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς των. Ἡ Εὐρώπη πᾶσα, ἣτις σας γινώσκει, θὰ εἶπῃ: Ἦτο ψεῦδος ὅτι ἡ κυρία Μαιντενῶν ὑπῆρξε σύζυγος Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου. Οὐδέποτε ὁ ἡγεμὼν αὐτός, ὁ ἐντιμότερος ἀνὴρ τοῦ κόσμου, ἠθελεν ἀφήσει τὴν σύζυγόν του ἐξυβριζομένην παρὰ τῶν λιβελλογράφων. Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἦτο βασιλεὺς δυνάμενος νὰ ἐπιβάλῃ τὴν βασιλισσάν του εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Ὁ βασιλεὺς, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπαντήσεως ἐκείνης, διέκοψε πάραυτα τὴν μαρκησίαν.

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία, εἶπεν. Ἀφοῦ τὸ ἐγγράφον εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τρίτου, εἰς χεῖρας ἐνὸς ἐχθροῦ, ἀναμφιβόλως, τὸ μυστικὸν μας ἀποκαλύπτεται. Μυστικὸν τοιοῦτο ἀτιμάζει πάντα τίμιον ἄνθρωπον καὶ κατὰ συνέπειαν πάντα ἀγαθὸν βασιλέα. Δὲν εἶνε πρᾶγμα ἐντιμὸν ν' ἀποκρύπτῃ ὁ χριστιανὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν σύζυγον, ἣν ἐνυμφεύθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶνε ὀρθὸν πολιτικῶς τὸ ἀποστέλλειν εἰς ἡγεμῶν, ὡς ἐγώ, στρατοὺς πρὸς καταπολέμησιν τῶν γειτόνων του διὰ τινὰς ἀσημάντους λόγους ὑπερβολικῆς φιλοτιμίας, καθ' ὅν καιρὸν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ αἰσχρὴ εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ τοῦ στόματος ἐνὸς συκοφάντου. Πράττε ὅ,τι λέγεις, καὶ λέγε ὅ,τι πράττεις· αὕτη εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀρχή μου. Δὲν θὰ με ἀφήσετε, κυρία, καὶ θὰ γείνη γνωστὸν ὅτι δὲν πρέπει νὰ με ἀφήσετε πλέον, πρὶν ἢ ὁ κλέπτης τοῦ ἐγγράφου τολμήσῃ νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ.

— Θεέ μου! Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ὠχρὰ ἐκ συγκινήσεως. Τί ἀκούω νὰ λέγῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης!

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αὐριον οἱ δοῦκες καὶ οἱ ὀμότιμοι, οἱ καρδιάλιοι καὶ οἱ ἐξ αἵματος πρίγκηπες θ' ἀκούσωσιν ἐν πλήρει συνεδριάσει.

— Ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ν' ἀνέλθω ἐπὶ τοῦ θρόνου, νὰ καταλάβω τὴν κενὴν θέσιν τῆς σεπτῆς βασιλείσεως, ἣτις ἐκάθησε παρὰ τὸ πλευρόν σας; ὦ! οὐδέποτε, οὐδέποτε!

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ θρόνου, ἀπήνητησεν ὁ βασιλεὺς, πρόκειται περὶ τῆς νομίμου ἀναγνωρίσεως τῶν συζυγικῶν σας δικαιωμάτων. Εἰς τοῦτο ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ με παρκαούσετε. Τοιοῦτοτρόπως θὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὸν ἐλεεινὸν αὐτὸν βίον, τὸν πλήρη ἀγῶνων καὶ προφυλάξεων· τοιοῦτοτρόπως θὰ στερεώσῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια βλέπω καθ' ἐκάστην νὰ χύνετε, καὶ θὰ τελειώσωσιν οἱ ἀπέναντι τοῦ Ἐσταυρω-

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 209.

μένου θλιβεροὶ σας ἔλεγχοι, καὶ οἱ ἀγῶνες, οἵτινες καὶ ὕμᾶς ἐξαντλοῦσι καὶ ἐμὲ φονεύουσι. Ποθῶ ἀνάπαυσιν, ποθῶ νὰ ἴδω μείδιμα ἀνυπόκριτον· αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τῆς ἐλευθερίας ἐν τῷ ὕψῳ μου, τὴν ὁποῖαν χαίρει καθεὶς ἀστὸς ἐκ τῶν ὑπηκόων μου. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ λαὸς μου ψιθυρίζει σιγὰ καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνῃ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς ἰδικῆς σας, ἐνόσω κρυπτόμεθα, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας οὐδὲν θὰ ἐπαναλάβῃ πλέον, ἐὰν δειχθῶμεν εἰς τὸ φανερόν. Δὲν σας ὑπόσχομαι, κυρία, ὅτι αὐριον θὰ εἴσθε βασιλισσα· πρέπει νὰ συμβουλευθῶ περὶ τούτου τὰ συμβούλιά μου· ἀλλ' αὐριον, κυρία, ὁ γάμος μας θὰ διακηρυχθῆ.

Καὶ πρὶν ἢ ἡ μαρκησία, ἐξέκλος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐκπλήξεως, προφάσθη νὰ γονυπετήσῃ ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστήσῃ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα διὰ τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν νίκην, τὴν ὅποιαν ἐκέδησεν ἀνεπιστῶς, προκειμένου περὶ γεγονότος τόσον ἀσημάντου, ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ ἀνήγειρε τὴν κυρίαν Μαιντενῶν καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της, ἐξῆλθε μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπρημένην ἐκ τοῦ θαλάμου της καὶ μετέβη εἰς τὰ ἰδιαίτερα τοῦ δωμάτιου, ὅπου τὸ πλῆθος τῶν αὐλικῶν ἀνέμενε παρὰ τὴν θύραν μυρία ποιῶν σχόλια περὶ τῆς βραδύτητος ταύτης τοῦ βασιλέως, οὗτινος τὸ δεῖπνον εἶχε παρατεθῆ εἰς τὴν τράπεζαν ἤδη πρὸ ἡμισείας ὥρας.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τὸ ποτήριον πλῆρες, πρὶν θίξῃ τὰ φαγητὰ καὶ ἐγειρῶν αὐτὸ ὑψηλά, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τοὺς περιεστώτας μετὰ τὴν εὐχὴν:

— Προπίνω ὑπὲρ τοῦ κυρίου Κατινά, εἶπεν, ὅστις θεὸς συνάρσει ἐνίκησε τὸν δοῦκα τῆς Σαβοΐας εἰς Σταφφάρδην. Εἶνε καλὴ εἶδησις, κύριοι· εἶδησις σημαντικὴ. Διὰ τὴν σήμερον αὕτη εἶνε ἡ μόνη. Αὐριον τὰ λοιπά, κύριοι· κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν καιρὸν του.

Καὶ μετὰ τοὺς ζωηροὺς αὐτοὺς λόγους τοὺς ἐμπλήσαντας ἀγαλλιᾶσσεως καὶ περιεργείας πᾶσαν τὴν ὀμήγυριν, ὁ μέγας βασιλεὺς ἤρχισεν νὰ δειπνᾷ μετ' ὀρεξίν ἀληθῶς βασιλικήν.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐγνώριζεν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὑπηρετῆται τοῦ οἴκου, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ ἀπόλεσε τὴν θέσιν του καὶ θὰ ἤκουσε βεβαίως ὅτι ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Γαλλίας διότι ἡ αἰφηνθία ἀναχώρησις του θὰ ἐσχολιάσθη ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν.

— Πραγματικῶς εἰμι ἀτυχῆς, ἐσκέ-

φθη ὁ Ροβέρτος, εἰς διάστημα δέκα λεπτῶν, νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν δύο φοραῖς.

Δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ σλεφθῆ περισσότερον ἐπὶ τῆς δευτέρας συναντήσεως, διότι τῆς θύρας καὶ τὰ δύο φύλλα ἠνεώχθησαν καὶ ἄμαξά εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου.

Παρετήρησεν ὅμως ὅτι ὁ Γῶγος ἐξήταζε τὴν ἄμαξαν, τὰ ἄλογα καὶ πρὸ πάντων τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Βριάρης, ἐξεπλάγη δὲ βλέπων ὅτι τὸ παιδίον, εὐγενέστατον ἄλλως, δὲν τὸν ἐχαίρεισεν. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Γῶγος ἐξέφραζε τὸν θαυμασμόν, θαυμασμόν λίαν φυσικόν, διότι τὸ ὄχημα ἦτο πολυτελέστατον.

Ὁ κύριος Βριάρης θὰ ὠρκίζετο ὅτι ὁ Γῶγος δὲν εἶχε ποτὲ γνωρίσει οὔτε ἰδεῖ τὸν μέλλοντα νὰ ταξιδεύσῃ εἰς Κολοράδον.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη πάλιν ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ καὶ τὸ ὄχημα ἔστη πρὸ εὐρείας κλίμακος.

Ὁ Ροβέρτος, ἀναβαίνων τὴν μεγαλοπρεπῆ κλίμακα, ὠμολόγησε καθ' ἑαυτὸν ὅτι πραγματικῶς ἡ κατοικία τοῦ κυρίου διευθυντοῦ ἦν πολυτελεστάτη κατὰ τὸν ρυθμὸν τῆς ἀναγεννήσεως ἐκτισμένη.

Ὁ κύριος Βριάρης ὠδήγησε τὸν πελάτην του εἰς προθάλαμόν τινα, πλήρη σπανίων ἀνθῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἴστατο ἄρκτος τεταριχουμένη καὶ κρατοῦσα ἐν χειρὶ δισκάριον, ἐφ' οὗ ἐναπέθετον τὰ ἐπισκεπτήριά των οἱ ἐπισκέπται.

Ὁ διευθυντὴς τῆς διεθνούς ταύτης Ἐταιρίας εἶχε βεβαίως φέροι τὸ ἄγριον τοῦτο ζῶον ἐκ μεμακρυσμένης τινός χώρας.

Ἐφαίνετο δὲ ἡ ἄρκτος αὕτη ὁ μόνος φύλαξ τῆς εἰσόδου τοῦ πριγκιπικοῦ τούτου μεγάρου. Οὐδεὶς ὑπῆρέτης ἵνα δεχθῆ, οὐδεὶς θαλαμηπόλος ἵν' ἀναγγεῖλη.

Οἱ διάδρομοι ὅμως τοῦ οἴκου ἦσαν γνωστοὶ τῷ κυρίῳ Βριάρη, ὁ ὁποῖος παρεκάλεσε τὸν Ροβέρτον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ τὸν ὠδήγησε διὰ μακροῦ περάσματος εἰς αἴθουσαν πολυτελεστάτην, κεκοσμημένην ὑπὸ πολυτίμων ἀντικειμένων τέχνης.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ περιμείνῃ ἐδῶ, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἑταιρίας. Ὁ κύριος Διευθυντὴς εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του· θὰ τὸν εἰδοποιήσω ὅτι θέλετε νὰ τοῦ ὀμιλήσετε, καὶ θὰ τοῦ ἐκθέσω εἰς δύο λέξεις τὰ τῆς ὑποθέσεώς σας. Ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασα.

Ὁ Ροβέρτος ὑπεκλίθη καὶ ἔμεινε μόνος εἰς τὸ εὐρὸ τοῦτο δωμάτιον, τοῦ ὁποῖου τὰ ὑψηλὰ παράθυρα ἔβλεπον εἰς μέγαν κήπον κατάφυτον ἐκ παλαιῶν δένδρων.

Τέταρτον ὥρας παρήλθε καὶ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἤρξατο ν' ἀνησυχῆ, ὅποτε ὁ κολοσσὸς τοῦ γραφείου ἐνεφανίσθη. Εἶχεν ἀλλάξει ἐνδύματα. Νῦν ἔφερον εἶδος στρατιωτικοῦ ἐπανωφορίου φθάνοντος μέχρι ποδῶν.

— Εἰσέλθετε, κύριε, εἶπεν ἐν καθαρῳτάτῃ γαλλικῇ γλώσσῃ.

— Περίεργον, ἐσκέφθη ὁ Ροβέρτος. Ὁ κύριος του μοῦ εἶπεν ὅτι ὀμιλεῖ μόνον Βραζιλιανᾶ.

— Εἰσέλθετε, ἐπανελάθεν ὁ κολοσσός, σὰς περιμένουν.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ἐδίστασε τοσοῦτον ἢ μεταβολὴ αὐτῇ τῷ ἐφαίνετο περίεργος· δὲν ἦτο ὅμως καιρὸς καὶ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ὁ γελοῖος ἐκεῖνος ἤνοιξεν. Ὁ οἶνος Βραζιλιανὸς ἔμεινε ὀπισθεν ἵνα διέλθῃ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, εἰσῆλθε μετ' αὐτόν, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔστη παρ' αὐτήν.

Τὸ δωμάτιον, εἰς ὃ εἰσῆλθεν, ἦν σπουδαστήριον σοβαρὸν τὴν διάταξιν, ἀλλὰ σπουδαστήριον ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

Ἐπιπλα ἐκ δρυὸς παλαιᾶς, πανοπλῖαι κρεμάμεναι, βιβλία χρυσοδέτα, τάπητες χνοῶδεις καὶ ἔστια ἐκ μαρμάρου ἐξεργασμένου.

Ἡ μεγαλύτερα ὅμως ἐκπληξὶς διὰ τὸν Ροβέρτον ὑπῆρξεν αὐτὸς οὗτος ὁ κύριος Βριάρης, καθήμενος ἐπὶ κλιντήρος πρὸ τραπέζης ἐβενίνης.

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης μεταμορφωθείς.

Δὲν ἐφόρει πλέον τὰς χρυσοῦς του διόπτρας, οὐδ' εἶχε τὸ φιλοσοφικὸν καὶ θεραπευτικὸν ἐκεῖνο ὕφος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς λεπὶς ξίφους καὶ τὸ ἀνούσιον πρόσωπόν του ὑπεδήλου τι τὸ κομπαστικόν, ἀπαρέσκειαν προξενήσαν εἰς τὸν κ. δὲ Καρνοέλ.

— Ἦλθα διὰ νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν κύριον διευθυντὴν σας. Διατί δὲν εἶν' ἐδῶ; ἠρώτησεν ὑπερηφάνως ὁ νέος.

— Καθίστατε, εἶπε ζωηρῶς ὁ κ. Βριάρης.

— Ἀνωφελες· μὲ σὰς δὲν ἔχω τίποτε, καὶ ἂν ὁ διευθυντὴς αὐτὸς δὲν εἶνε ὄρατός, ἐγὼ φεύγω.

— Ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ κάμω μὲ σὰς καὶ δὲν θὰ φύγετε.

— Τί, μήπως νομίζετε πῶς θὰ μ' ἐμποδίσετε;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ μὲ τί δικαίωμα, παρακαλῶ; ἠρώτησεν ὁ κ. δὲ Καρνοέλ ἐρυθρὸς ἐξ ὀργῆς. Μήπως ἡ Ἐταιρία σας στρατολογεῖ μὲ τὸ ἄρι ἀνθρώπου γιὰ νὰ τοὺς στεῖλῃ εἰς τὸ Κολοράδο;

— Δὲν πρόκειται περὶ Κολοράδου. Πρόκειται περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς ὁδοῦ Σοιρέζης.

Ὁ Ροβέρτος ἠσθάνθη ρίγος καὶ ἔμεινε ἄλλολος ἐκ τῆς ἐκπληξέως.

— Ὀνομάζεσθε Ἐρρίκος Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, ἐπανελάθε ψυχρῶς ὁ κ. Βριάρης. Πρὸ ὀκτῶ ἀκόμη ἡμερῶν ἦσθε ὁ ἰδιαιτερος γραμματεὺς τοῦ κυρίου Δορζέρ τραπέζιτου. Μὴ ἀρνήσθε, σὰς γνωρίζω. Ἐγὼ ἐδῶ τὰς πληροφoρίας μου.

— Διατί ν' ἀρνήθῳ; εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ νέος. Δὲν ἔχω νὰ ἐρυθριάσω, διὰ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρω.

— Καὶ ὅμως τὸ ἐκρύψατε πρὸ ὀλίγου, ὅταν σὰς ἠρώτησα πῶς ὀνομάζεσθε.

— Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πῶ εἰς τὸν τυχερόντα. Τώρα τὸ γνωρίζετε καὶ θὰ μὲ πληροφορήσετε τί σκοπὸν ἔχει αὐτῇ ἡ κωμωδία, τὴν ὁποίαν παίζετε καὶ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω καμμίαν διάθεσιν νὰ λάβω μέρος.

— Ὡστε, ἀπεκριθῆ ὁ κ. Βριάρης, προ-

φέρων διακεκριμένως τὰς λέξεις, δὲν μαντεύετε ἐνώπιον τίνος εἴσθε τὴν στιγμὴν ταύτην;

— Διόλου.

— Μ' ἐκπλήττετε! Σὰς ἐνόμιζα πλέον ὀξυδερκῆ. Ἀλλ' ἀφοῦ προσποιεῖσθε ὅτι δὲν ἐννοεῖτε, ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἐνεργῶ κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

— Οὐτὲ τότε ἐννοῶ.

— Θὰ πῆ πῶς δὲν θέλετε νὰ ἐννοήσετε.

— Τί σχέσιν ἔχει ὁ ἀστυνόμος μὲ τὸ πρακτορεῖον, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύετε;

— Τὴν ἑταιρίαν τῆς Ἀμερικῆς; Αὐτὸ συλλογίζεσθε ἀκόμη! Ἀλήθεια, καλὰ ἐπιεστήκατε. Θὰ σὰς κοστίσῃ πολὺ, ἂν μάθετε πῶς δὲν ὑπάρχει.

— Λοιπὸν ἡ ἀγγελία ἐκεῖνη εἰς τὴν ἐφημερίδα;

— Ἦτο παγίς. Κἀπως ἀργὰ τὸ ἐκαταλάβατε. Ἦταν ὅμως ὠραῖα φτιασμένη, ἀφοῦ ἔτσι μιὰ χαρὰ ἐπιεστήκατε. Ἐέρτε, ἐγὼ τὴν ἐπενόησα. Ἠξεύραμε πῶς ἐπεστρέψατε εἰς τὸ Παρίσι καὶ πῶς ἐσκοπεύατε νὰ πάτε εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Τότε μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα. . .

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, μὴ τελειώνετε. Πέτε μου μονάχα, γιατί εἴχατε τύσῃ ἀνάγκη νὰ μ' εὔρητε; ἠρώτησεν ὁ κ. δὲ Καρνοέλ.

Ὁ πράκτωρ τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμικτῆ, καὶ βλέπων ὅτι δὲν ἐταράσσεται:

— Δὲν ἐφανήκατε πολὺ φρόνιμος, εἶπεν, ἀλλὰ εἴσθε ἰσχυρότερος ἀφ' ὅτι ἐνόμιζα, καὶ ἦλθε πλέον ἡ στιγμὴ νὰ σὰς ἐρωτήσω.

— Ἐρωτήσατε. Θὰ δοῦμε ἂν μὲ συμφέρῃ νὰ σὰς ἀπαντήσω.

— Δὲν εἴσθε ἀναγκασμένος. Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι ἡ σιωπὴ εἶνε πολὺ κακὸν σύστημα ὑπερασπίσεως. Ἐχετε ἀρκετὴν κρίσιν, ὥστε νὰ μὴ τὸ κάμετε αὐτό. Εἶνε ὅσῃ νὰ ὀμολογήτε πῶς εἴσθε ἔνοχος.

— Ἐνοχος, τίνος;

— Τῆς κλοπῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Ἀθλιε! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος προχωρῶν μὲ τὰς πυγμὰς ἐσφιγμένας κατ' αὐτοῦ.

Βεβαίως ὁ κύριος Βριάρης ἠθελεν εὐρεθεῖ εἰς δυσάρεστον θέσιν, ἀλλ' ὁ κολοσσὸς ὁ φυλάττων τὴν θύραν ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ ἀρχηγοῦ του. Καὶ ναι μὲν δὲν ἐπέβαλε χεῖρα ἐπὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἀλλὰ τιθέμενος πρὸ τῆς τραπέζης παρενέβαλεν ἐμπόδιον ζῶν πρὸς τὸν νέον.

— Σὰς ἀναγκάζω νὰ μετριάσετε τὸν θυμὸν σας, εἶπεν ὁ πράκτωρ μεθ' ὅλης του τῆς ἀταραξίας. Καὶ ἡ βία, σὰς βεβαιῶ, εἶνε κακὸν σύστημα καὶ εἰς οὐδὲν θὰ σὰς ὠφελήσῃ· εἶνε δύο ἀνθρώποι εἰς τὸ σάλόνι καὶ ἂν κτυπήσω τὸ κουδοῦνι ἀμέσως ἦλθαν. Θὰ βοηθήσουν τὸν σύντροφόν τους, ποῦ ἀρκεῖ καὶ μόνος του νὰ σὰς καταβάλλῃ ἂν ἴδῃ πῶς ἔχετε σκοπὸν νὰ κάνετε ἀκόμη τὸν κακόν.

Ὁ Ροβέρτος ἐπνίγετο ἐκ τῆς λύσεως του, ἀλλ' ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἑαυτόν.

— Σὰς ἔλεγα λοιπὸν, ἐπανελάθεν ὁ

κύριος Βριάρης, ὅτι ἔγινε κλοπὴ εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ τοῦ τραπεζίτου, ὁδὸς Σοφρέζης. Δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθῆτε πῶς τὸ 'ξεύρετε. "Ὅλο τὸ Παρίσι τὸ 'ξέρει.

Ὁ κ. Βριάρης ἐφέυδετο σκοπίμως. Ἐβέβαιον ὅτι ἡ κλοπὴ ἦν γνωστὴ παρ' ὄλων, ἐνῶ ἀκριβῶς περὶ τοῦ ἐναντίου ἦν βέβαιος. Καὶ τοῦτο ἀκόμη ἦν παγίς. "Ἄν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἔλεγεν ὅτι τὸ ἐγνώριζον, ἢ ἀπόκρισις αὐτῆ θὰ ἐξισούτο πρὸς ὁμολογίαν τῆς ἐνοχῆς του, ἀφοῦ τὸ μυστικὸν τῆς πράξεως ταύτης οἱ κλέπται καὶ οἱ κλαπέντες μόνον ἐγνώριζον.

'Ἄλλ' ὁ κ. Καρνοέλ ἀπεκρίνατο μὲ τὸν φυσικώτερον τόνον:

— "Ἦμουν ἀπὼν. Δὲν εἶδα καμμίαν ἐφημερίδα, καὶ ἀφ' ὅτου ἔφυγα ἀπὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ δὲν συνήντησα κανένα.

— Πότε ἐφύγατε;

— Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν.

— Τὴν περασμένη Πέμπτη, δὲν εἶνε ἔτσι; Τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ μεταξὺ τῶν ἔνδεκα καὶ τοῦ μεσονυκτίου.

— Εἰς τὰς ἔνδεκα καὶ μισό.

— Εἶχατε πάγει εἰς τὰς δέκα, καὶ εὐγῆκατε μ' ἕνα πακετάκι εἰς τὸ χέρι;

— Ναί.

— Γιατί ἐφύγατε, ἔτσι γλήγορα;

— Ὅτι σὰς τὸ 'πῶ ὅταν μοῦ 'πῆτε γιατί μ' ἐρωτᾶτε.

— Δὲν τὸ μαντεύετε, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ κύριος Βριάρης. Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ ἀπλοῦν. Εἰς τὰς ἔνδεκα, ἤνοιξαν μὲ ἀντικλεῖδι τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ κυρίου Δορζέρ, καὶ μετὰ μισὸν ὥρα σὰς εἶδαν νὰ εὐγῆτε ἔξω. Ἡ σύμπτωσις εἶνε πολὺ περίεργος, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Τί! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος, ἀνοιξαν τὸ χρηματοκιβώτιον! Ἄλλὰ τότε ὁ κύριος Δορζέρ εἶνε ἐντελῶς κατεστραμμένος. Εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τὴν προηγουμένην ἀκριβῶς ὑπῆρχεν ἕνα πολὺ μεγάλο ποσόν.

— Πῶς τὸ 'ξεύρετε;

— Ὁ κύριος Δορζέρ τὸ εἶπεν ἐμπροστά μου, εἰς τὸ γραφεῖόν του. Εἶχε περισσότερα ἀπὸ τρία ἑκατομμύρια. Καὶ μὲ κατηγοροῦν λέγετε πῶς τὰ ἔκλεψα; Παραδέχεσθε βέβαια πῶς εἶνε ἄλογον. "Ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔκλεψεν ἑκατομμύρια, περνᾷ εἰς τὸ λεπτόν τὰ σύνορα.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐπροξένησεν ἐντόπως εἰς τὸν κύριον Βριάρη, ἀκουμβήσαντα ἐπὶ τῆς τραπεζῆς καὶ σκεπτόμενον.

— Κύριε, ἐπανελάβε μετὰ βραχείαν σιωπὴν, ἀπατάσθε πολὺ ἐὰν νομίζετε ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ εἰσθε σεῖς ὁ ἔνοχος. Τὴν ἀλήθειαν μόνον ἀναζητῶ καὶ ἂν δυναθῆτε νὰ δικαιολογηθῆτε θὰ χαρῶ πολὺ. Ὅτι κάμετε καλὰ λοιπὸν ἂν μοῦ δώσετε ὅλας τὰς ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας πρὸς τὸ συμφέρον σας ζητῶ. Μοῦ εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν ἐσπεύσατε νὰ φύγατε καὶ τοῦτο τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ, συντείνει ὑπὲρ ὑμῶν. Ὅμως ἐφύγατε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ναί, ἐπῆγα εἰς Βρετάνην, εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου. Εὐθὺς ἄμα ἔ-

φυγα ἀπὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ ἐπῆρα τὸ τραῖνον.

— Τὸ ἤξεύραμεν, καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν εἰλικρινεῖάν σας. Ἐμείνατε ὅμως ὀλίγον εἰς τὸ Καρνοέλ, διότι οἱ πράκτορες ποῦ ἐστείλαμε τὴν ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεώς σας δὲν εἶδον ἐκεῖ.

— Οἱ πράκτορες! ἐπανελάβην ὁ Ροβέρτος μετὰ πικρίας ὥστε 'ξεύρουν ἐκεῖ κάτω ὅτι κατηγοροῦμαι ἐπὶ κλοπῇ;

— Τί μας νομίζετε; Αἱ ἔρευνοι ἔγιναν μυστικά. Οἱ χωρικοὶ σας ὑπέθεσαν τοὺς πράκτοράς μας ὡς φίλους σας καὶ τοὺς εἶπαν ὅτι ἐφύγατε μὲ τὸν σιδηρόδρομον, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶπαν ποῦ ἐπηγαίνετε.

— Ἦλθα κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Παρίσι.

— Καὶ ἐνοικιάσατε κατοικίαν ἐπιπλωμένην ὑπὸ τὸ ὄνομα Ροβέρτος. Πολὺ φυσικὰ ὄλ' αὐτά. Εἶχατε ἀποφασίσει νὰ ἐκπατρισθῆτε, καὶ ἠθέλατε νὰ κόψετε πᾶσαν σχέσιν μὲ τὰς ἀρχαίας σας γνωριμίας. Βέβαια ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου σας εἰς Βρετάνην ἦτο νὰ δανεισθῆτε ποσόν τι ἐπὶ τῆς ἰδιοκτησίας σας.

— Ἡ ἰδιοκτησία αὕτη εἶναι μέγαρον ἐρειπωμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν δανεῖζει.

— Καὶ ὅμως ἔχετε χρήματα, ἀφοῦ ἠθέλατε νὰ καταθέσετε εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κολοράδου τριάντα χιλιάδες, νομίζω. Αὐτὸ τὸ ποσὸν δὲν εἶπατε;

— "Ὅχι. Πενήντα χιλιάδες, ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ κ. Καρνοέλ.

— Ἀλήθεια, ἐψιθύρισεν ὁ κ. Βριάρης. Τώρα ἐθυμήθηκα, πῶς μοῦ εἶπατε πενήντα χιλιάδες. Λοιπὸν, πενήντα χιλιάδες στρογγυλαίς;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος. Καὶ δὲν λογαριάζω εἰς αὐτὸ τὸ ποσὸν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου μου, ὡς δύο χιλιάδες φράγκα. Ἐχω πενήντα χιλιάδες φράγκα διαθέσιμα.

— Καὶ πόθεν προέρχονται;

— Τί σας ἐνδιαφέρει; Τοῦ κυρίου Δορζέρ τοῦ ἔκλεψαν τοῦλάχιστον τρία ἑκατομμύρια. Εἶνε πολὺ μακρὰ τὰ τρία ἑκατομμύρια ἀπὸ τὸ δικό μου, τὸ μικρὸ κεφάλαιον.

— "Ἄν ἐλέγατε τὸ ἴδιο καὶ εἰς τὸν ἀνακριτὴν, θὰ σας ἀπαντοῦσεν ὅτι κάπου ἐκρύψατε τὰ ἄλλα. . . εἰς τὰ ἐρείπια, παραδείγματος χάριν, τοῦ μεγάρου σας εἰς Καρνοέλ.

— Τότε ἔμπορσε ὁ ἀνακριτὴς νὰ κάμῃ ἐρεύνας, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ Ροβέρτος.

— Εἶμι βέβαιος πῶς δὲν θὰ εὔρισκε τίποτε. Ἐγὼ μόνον θὰ σας ἐρωτήσω, ἂν τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶνε εἰς χρυσὸν ἢ χαρτονομίσματα.

— Εἰς χαρτονομίσματα, ἀφοῦ τὰ ἔχω ἐπάνω μου. Ἦλθε ὅμως τώρα κ' ἐμὲ ἢ σειρά μου νὰ ἐρωτήσω, τί χρησιμεύουν ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀνωφελεῖς ἐρωτήσεις.

— Ἀνωφελεῖς;

— Ναί, καὶ αὐθάδεις.

— Ὅτι δῆτε ἐντὸς ὀλίγου, ὅτι εἶνε πολὺ ὠφέλιμοι καὶ διόλου αὐθάδεις. Τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐκλάπη ἀπὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ, εἶνε ἀκριβῶς πενήντα χιλιάδες,

ὅσα δηλαδὴ ἔχετε σεῖς εἰς τὸ θυλάκιόν σας.

— Δὲν πιστεύω δὰ ὁ κλέπτης νὰ ἠρκέσθη εἰς τόσον ὀλίγα, ἐνῶ ἔμπορσε νὰ πάρῃ ὀλόκληρον περιουσίαν.

— "Ὡ! αὐτὸς ποῦ ἔκλεψε δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους κλέπτας. Δὲν εἶχε ποτὲ ὑποθέσεις μὲ τὴν ἀστυνομίαν καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς δὲν τὸν ἐζητήσαμεν μεταξὺ τῶν πελατῶν τῶν φυλακῶν. Ἀμέσως ἐνόησαμεν ὅτι ἦτο ἄλλης τάξεως ἀνθρώπος. Καὶ ἀμέσως ἐσυλλογισθήκαμε σὰς.

— Διατί;

— Ὅτι σὰς τὸ 'πῶ, καὶ ἄμα τὸ ἀκούσετε θὰ συμφωνήσετε ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συλλογισθῶμεν ἄλλον κανένα.

Καὶ κατὰ πρόωτον ὁ αὐτοῦργος τῆς κλοπῆς ἔπρεπε νὰ 'ξεύρῃ ἐντελῶς τὸ σπίτι καὶ νὰ εἰσέρχεται εἰς ὅποιανδήποτε ὄραν, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴν ὑποψίαν, διότι κατὰ τὴν κλοπὴν δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ρῆξις. Οὔτε αἱ θύραι, οὔτε τὰ παράθυρα εἶνε βιασμένα.

— Λησμονεῖτε ὅτι δὲν ἦμουν ὁ μόνος ποῦ εἶχεν ἐλευθέραν εἰσοδον.

— Ἀλήθεια. Εἶνε καὶ ὁ ταμίας, ὁ κύριος Ἰούλιος Βινιόρ, ὁ στενὸς φίλος σας. Μήπως ἰσχυρίζεσθε ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἔνοχος;

— "Ὅχι, βέβαια. Ὁ Βινιόρ εἶνε ὁ ἐντιμότερος ἀνθρώπος ἐξ ὧν ἐγνώρισα. Εἶνε ὅμως καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι.

— Οἱ ὁποῖοι ἐξέρχονται εἰς τὰς πέντε τὸ βράδυ καὶ γυρίζουν τὸ ἄλλο πρωὶ εἰς τὰς ἑννέα. "Ἄν κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς εἰσῆρχετο εἰς τὸ σπίτι, μετὰ τὸ κλείσιμο τῶν γραφείων, ὁ θυρωρὸς θὰ τὸν ἔβλεπε.

— Εἶνε καὶ ἕνας ὑπηρετὴς ποῦ πλαγιάζει δίπλα στὴν κάσα.

— Αὐτὸς ἐπῆγε τὰ μεσάνυκτα τὸ βράδυ τῆς κλοπῆς. Εἶνε φανερόν.

— Οἱ ὑπηρετῆται . . . τὰ παιδιὰ ποῦ ἐκτελοῦν τὰς παραγγελίας.

— Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι εἶνε παλαιοὶ ὑπηρετῆται, καὶ ἡ παρελθούσα διαγωγή των τοὺς θέτει μακρὰν πάσης ὑποψίας. Καὶ ὅμως τοὺς ὑποπτεύθησαν καὶ τοὺς ἐπέβλεπαν μυστικά, ἀλλ' ἀπεδείχθη ὅτι κανεὶς δὲν ἐνέχεται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐπειτα τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοίχθη μὲ ἀντικλεῖδι.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν διὰ νὰ κατασκευάσῃ κανεὶς ἀντικλεῖδι, πρέπει νὰ ἔχη τὸ ἀληθινὸ κλεῖδι. Καὶ σεῖς μοναχὰ εἶχατε αὐτὸ τὸ προτέρημα.

— Ἐγὼ!

— Ναί! ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε κλεῖδι καὶ ὁ Βινιόρ, καὶ τὸ κλεῖδι τοῦ ὁ κύριος Δορζέρ σὰς τὸ ἐνεπιστεύθη πολλὰς φορὰς.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀρνοῦμαι.

— Ὁ διευθυντὴς κατέθεσεν ὅτι πολλὰς φορὰς τὸ ἄφινεν εἰς τὸ γραφεῖον, εἰς τὴν διάθεσίν σας, κατὰ συνέπειαν, ἀφοῦ ἐργάζεσθε εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον. Ἄλλὰ δὲν εἶνε μοναχὰ αὐτό. Διὰ ν' ἀνοιχθῆ τὸ χρηματοκιβώτιον ἔπρεπε νὰ 'ξεύρῃ κανεὶς καὶ τὴν λέξιν . . . λέξιν ἀπὸ πέντε γράμματα. Τὴν λέξιν αὐτὴν τὴν εἶδατε, διότι ἐκείνην

τὴν ἡμέραν εἰσῆλθατε εἰς τὸ γραφεῖον, ἐνῶ τὰ γράμματα ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των· θὰ τὸ ἀρνηθῆτε καὶ αὐτό;

— "Ὁχι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος μετὰ βραχὺν στεναγμὸν. Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι παρετήρησα τὴν λέξιν. Ἦτο τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Δορζέρ. Ἀλλὰ μήπως εἶνε λόγος διὰ νὰ κατηγορηθῆ κανεὶς;

— "Ἄν αὐτὴ μόνον ἢ περίστασις ἦτο δὲν θὰ σὰς κατηγοροῦν. Δὲν ἐτελείωσα ὅμως. Τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτο ὠπλισμένον μὲ πολὺ εὐφυὲς μηχανήμα.

— Ναι δύο βραχίονας σιδηροῦς, οἱ ὁποῖοι συνελάμβανον ὅποιον ἤθελε ἀποπειραθῆ ν' ἀνοίξῃ.

— Τὸ ἐγνωρίζατε;

— Ἀναμφιβόλως ὁ κύριος Δορζέρ μοῦ εἶχεν εἰπεῖ περὶ αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ. Ἐκπλήττομαι μάλιστα πῶς ὁ κλέπτης δὲν συνελήφθη.

— Διότι ἐγνωρίζε καὶ τὴν λέξιν καὶ ἤξευρε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν μαγγάνων. Ὁ κύριος Βινιούρ σὰς εἶχε δείξει τὸν τρόπον καὶ ἐμάθατε νὰ τὸν μεταχειρίζεσθε.

— Πιθανόν, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον ἐπρόσεξα. Καὶ τότε δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ μεταχειρισθῶ τὸν μηχανισμόν. Αὐτὰ εἰν' ὅλα;

— "Ὁχι. Εἶνε ἀκόμη καὶ αἱ ἠθικαὶ ἀποδείξεις.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τὰς ἠθικὰς ἀποδείξεις; ἠρώτησε περιφρονητικῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ τὰς ἐννοήσῃ τις. Ἡ φυγὴ σὰς καὶ μόνη ἤρκει ὅπως οἱ ἔνορχοι σὰς καταδικάσουν.

— Δὲν ἔφυγα, ἀνεχώρησα.

— Λαθραίως καὶ διὰ νυκτός, χωρὶς ἀποσκευὰς καὶ χωρὶς νὰ εἰδοποιήσετε κανένα. Ἄν δὲν ἦνε αὐτὸ φυγὴ...

— Λησμονεῖτε πῶς ὁ κύριος Δορζέρ μὲ εἶχεν ἀποβάλλει;

— Δὲν εἶνε ὀρθόν. Ὁ διευθυντὴς σὰς εἶπεν ὅτι σὰς ἀπεστέρει τῶν ἐργασιῶν τοῦ γραμματέως. Δὲν σὰς εἶχεν εἰπεῖ νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ κατὰστημά του. Ἀπ' ἐναντίας. Σὰς ἠνάγκαζε νὰ μείνετε μέχρις ὅτου ἀναχωρήσετε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου σὰς ἐπρόσφερε θέσιν προσοδοφόρον. Σεὶς ὅμως εἶχατε λόγους νὰ προτιμήσετε τὴν Ἀμερικὴν, προσέβηκεν ὑπογελῶν ὁ κύριος Βριάρην.

— Ἄρκει, κύριε, δὲν θὰ πείσετε κανένα ὅτι εἶχα τὴν ἀνοησίαν ν' ἀτιμασθῶ διὰ τὸ εὐτελὲς ποσὸν τῶν πενήτηντα χιλιάδων φράγκων. Ὁδηγήσατέ με ἐνώπιον δικαστοῦ. Δὲν θὰ καταδεχθῶ πλέον νὰ σὰς ἀπαντήσω.

"Ἐπεταί συνέχεια.

Αἴσιωπος

Αἴσιωπος

ΠΟΛΥΑΡΓΑ

Ἀθηναϊκῆς Εἰκόν.

Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν κατωτέρω σὰς διηγούμαι, ἐγράφη καὶ ἐξ ἰδίων μου ἐντυπώσεων καὶ ἐξ ὅσων ἄλλοι γείτονες καὶ πάροικοι μ' εἶπον.

"Ἦμην τότε φοιτητὴς καὶ κατώκουν εἰς τὴν ὁδὸν Πινκακωῶν, ἔτυχε δὲ τὸ παραπλεύρως πρὸς τὸ ἰδικόν μου δωμάτιον νὰ ἐνοικιάσῃ ὁ περὶ οὗ ἔσται ὁ λόγος Τηλέμαχος.

Ἀρχίζω:

"Ὅτι εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν καρδίαν τῆς Κατίνας ὁ Τηλέμαχος εἶνε ἀναμφισβήτητον. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς σὰς τὸ βεβαίω, καὶ αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ τὸ εἶπεν εἰς τὸν ἀγαπητόν της, ὅτε οὗτος ἔσχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τούτου, διὰ τοῦ ἀκολούθου τετραστίχου, ἐπειδὴ ἐπηγγέλλετο καὶ τὸν ποιητὴν.

Ἴδου τὸ τετραστίχον, τὸ ὅποιον τῇ ἐδόθη, ἀντιγραφὴν καθαρῶς ἐπὶ κυανοῦ φύλλου χάρτου:

"Ὅταν σὲ δῶ ἴσ' ἀ' μάτια, καθρεφτίζεται
Τὸ εἶδωλό μου ἴσ' τῆν γλυκεῖά' ματιά σου,
Καὶ λέγω μὲ τὸ νοῦ μου: ζωγραφίζεται
Τὸ ἴδιο πρᾶγμα μέσα ἴσ' τῆν καρδιά σου;

Ἡ Κατίνα, ποιητηκίζουσα κἄπως καὶ αὐτῇ, τῷ ἀπεκρίθη λακωνικώτατα, ὡς ἐξῆς:

"Ἀγάπη μου, ὅπου σὲ βλέπω, ἔτι καὶ εἰς τὸν καφενέ,
Θὰ σοῦ ἀνακραυγᾶω πάντοτε τὸ ναί.

Πιθανόν νὰ μὴ ἔχη μεγάλην γραμματολογικὴν ἀξίαν τὸ δίστιχον τῆς Κατίνας, ἀλλὰ, ὑφ' οἷας περιστάσεις ἐγράφη — συγκινήσεως ἐννοεῖται — ἔχει μοναδικὴν τοιαύτην, ὅτι ἀπετέλει τὸ ἄρθρον ἔρωτος διὰ τὸν Τηλέμαχον.

"Ὅτι ὁμως εἶχεν εἰσέλθει καὶ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὡς κακαὶ γειτονικαὶ γλῶσσαι ἐπιθύριζον, εἶνε κἄπως ἀμφισβητήσιμον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐξ ἴσου ἀληθές, διότι ἢ ἀποδείξει, ἢ μόνη καὶ ἀπλῆ, εἶνε νὰ τοὺς συλλάβωμεν ἐπ' αὐτοφώρῳ.

"Ἄν θέλετε λοιπόν, ρίψατε βλέμμα, βεβαίως ἀδιάκριτον, διὰ τοῦ παραθύρου.

Τοὺς βλέπετε; Κάθηνται πλησίον ἀλλήλων κρατούμενοι... ἀναζητῶ τὴν λέξιν... συζυγικώτατα, διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ψιθυρίζουσι λέξεις ἔρωτος.

Καὶ εἶνε νύξ.

* *

Ὁ Τηλέμαχος, διψῶν μαθήσεως, ἔσπευδεν ἐκ τινος πόλεως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρὸς τὰς Ἀθήνας, τὴν ἐστίαρ τῶν φάτων. Ἐνα πρῶτ' ἀπεβιβάζετο εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἀναπνέων εὐχαρίστως τὸν ἐλεύθερόν μας ἀέρα, πρῶτην ταύτην φορᾶν. Μετ' οὗ πολὺ ἀνήρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας δι' ἀμαξίης. Κατέλυσε εἰς ἓν τῶν δευτέρων ξενοδοχείων, — νομίζω τοῦ Στέμματος — ἂν καὶ δὲν ἔκαμαν μνεῖαν αὐτῷ ἐφημερίδες, καὶ ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἤρξατο, ὡς λαγωνικόν, τῆς ἀναζητήσεως δωματίου.

Περιεβλήθη τὴν καλλιτέραν ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν, ἓνα κόκκινον λαϊμοδέτην, εἰς τὸν ὅποιον προσήρμωσε καὶ ὑπερμεγέθη καρφίδα, παριστῶσαν μόνυθον κάμηλον, ὦπλισε τὴν χεῖρα μὲ ράβδον, ἔχουσαν ὡς λαβὴν τὴν γήινον σφαιρᾶν καὶ τοῦ ἑαυτοῦ κεφαλῆς τοῦ μὲ διόπτρας, διότι, ὡς αὐτὸς εἶπεν, ἄμα ὡς ἐπάτησε τὸ ἀθηναϊκὸν ἔδαφος, ἢ ὕρασίς του ἤρ-

χισε νὰ ἐξασθενῇ καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὴν δυναμώσῃ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦν ὅτι ἠγόρασε ζεῦγος διοπτρῶν, ἄλλως τε τὰς εὔρας καὶ εὐθηνάς, — ἀντὶ μιᾶς μόνον δραχμῆς καὶ ἐβδομήκοντα πέντε λεπτῶν — ἐκεῖ που, παρὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου, εἰς τὸ βροποπωλεῖον ἐνὸς Ἴταλου.

"Ἦναψε τὸ σιγάρον του, καὶ τῇ συνοδίᾳ φίλου του, τὸν ὅποιον ἀγνοῶ ποῦ, πῶς ἀπέκτησεν, ἤρξατο τῆς ἀνὰ τὴν Νεάπολιν περιουσίας.

Ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ τῶν διοπτρῶν καὶ τῶν εὐρῶν καὶ εὐθηνῶν, ἔτι καὶ εἰς τὸν ἴδιον ἴσ' τῆν καρδιά σου;

"Ἄν ὑπῆρξες ποτὲ ποιητὴς καὶ σύ, ἀναγνώσά μου, βεβαίως δὲν ἐλησμόνησες τὰς ὥρας, ἃς κατηνάλισκες πρὸς εὔρεσιν δωματίου, τὰς ὥρας ἐκεῖνας, ἃς σὺ αὐτὸς ἐξέπιπθες παρέτεινας, ἵνα ἐπὶ πλειότερον καὶ ὑπὸ τὴν αἰτίαν, τὴν κατ' ἐπιφανείαν μόνον, εὐρέσεως καλλιτέρου, τέρπεσαι εἰς τὸ γλυκὺ πρόσωπον ἀντικρυνῆς δροσερᾶς γειτονοπούλας. Ἐνθυμεῖσαι πῶς τὰ βλέμματά σου ἐρίπτοντο ἀδιάκριτα παντοῦ, ὅπου ἦν πιθανόν ὅτι θ' ἀνεκάλυπτον ἴχνη κορασίδος, καὶ πῶς καὶ τὸ μάλλον εὐήλιον δωμάτιον, καὶ τὸ μάλλον ὑγιεινόν, ἦτο διὰ σὲ κόλασις, ἂν μὴ ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὁ θῆλυς ἄγγελος; Δὲν εἶνε δὲ καὶ παράδοξον ὅτι κἄποτε κατώκησες εἰς δωμάτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οὐδέποτε εἰσέπιπτεν ἠλιακὴ ἀκτίς, ἐκτὸς ἂν συγκαταβατικῶς θεωρηθῶσι τοιαῦται, αἱ ἀκτίνες τῶν ὀμμάτων τῆς ἀνεψιάς τοῦ μπάριπα Γιάνην.

Καὶ ὁ Τηλέμαχος, συνοδευόμενος ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ὑπὸ τοῦ Μέντορος του, ὑπέστη ὅλας αὐτὰς τὰς συγκινήσεις. Ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας ἐξῆλθον καὶ περιεφέροντο ἀνὰ τὰς συνοικίας, ποῦ μὲν μετὰ μορφασμοῦ ἀντιπαρερχόμενοι, ὅτε νωδὸν γραῖδιον ἐγένετο εἰς αὐτοὺς ἢ Ἀριάδνη τοῦ ἐνοικιαζομένου δωματίου, ποῦ δὲ παρέμενον, καὶ τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν ἐξετάζοντες, ὅτε ἡ κόρη τῆς οἰκογενείας ἐλάμβανε τὴν καλοσύνην νὰ ἐπιδείξῃ αὐτοῖς τὰ προτερήματα, ὧν ἀπελάμβανον οἱ ἐν τοῖς δωματίοις ἐκεῖνοις κατοικοῦντες.

"Ἀνεζήτησαν καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς καὶ ἐπὶ τέλους περὶ τὴν μεσημέριαν κατέληξαν εἰς τὴν ὁδὸν Πινκακωῶν. Ἐγὼ ἐκαθήμην εἰς τὸ παράθυρόν μου διαλεγόμενος πρὸς τινὰ γειτονοπούλάν μου.

— Κύριε, ἀκούω τινὰ καλοῦντα.

Στρέφω καὶ βλέπω τοὺς δύο δωματιοθήρας.

— Τί θέλετε; ἐρωτῶ.

— Ποιὸ δωμάτιον ἐνοικιάζεται εἰς τὸ σπίτι αὐτό;

— Τὴν νοικοκυρὰ ἐρωτήσατε.

Εἰσῆλθον καὶ μετὰ τρία λεπτὰ εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ διπλανοῦ μου δωματίου, ἐξετάζοντες καὶ μεγαλοφῶνως διαλεγόμενοι.

Εἶδαν ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ δωματίου, τὸν ἥλιον, τὸν ἀέρα, τὴν ἐκτασιν, εἶδαν καὶ ἔτι περισσότερον καὶ τὴν ὠ-

φραϊάν γειτονοπούλαν, υπελόγισαν, ὄχι ὀμῶς καὶ ὅσα ἔπρεπε, καὶ συμφωνήσαντες πρὸς τὴν οἰκοκυρὰν τὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιποιήσεως, ἔδωκαν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν συνυπόσχεσιν.

— Λοιπὸν τὸ δωμάτιον τὸ κρατεῖτε, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Βέβαια καὶ τὸ κρατοῦμε, δὲν εἶνε ζήτημα...

— Ὁ ἓνας σας' γιατί' ὄσν εἰσθε δύο, ἔχει ἄλλη περιποίησι.

— Ὁ ἓνας, ὁ ἓνας, τί λόγος.

— Τότε πρέπει νὰ μοῦ δώσετε καὶ τὸ καπάρο, νὰ μὴ μὲ γελάσετε. Τὸ 'ξέρω, εἰσαίτε καθὼς πρέπει νεοί, μὰ ἔτσι τῶχει ἡ συνήθεια.

— Ἄς εἶνε, πάρε δέκα φράγκα.

— Καλὰ καὶ πότε θάρητε ; Ἐμεῖς τὴν ἄρὰ τὸ σφουγγαρίσωμε καὶ ἀπὸ αὐριο θὰ εἶνε ἔτοιμο.

— Αὐριον λοιπὸν θὰ κουβαληθῶ.

— Καλὰ. Ἔστὸ καλό.

— Au revoir.

Ἄμα ἐξεληθόντες ἔρριψαν βλέμμα ἐκδηλωτικὸν ἀμφοτέροις πρὸς τὴν γείτονα νεανίδα, ὡσεὶ λέγοντες : Ἐνοιά σου καὶ ἓναν ἀπὸ μὰς ποῦ θῆνε γείτονάς σου θὰ τὸν ἀγαπήσης...

*
**

Ποῦ νὰ μαντεύσω ὁ ταλαίπωρος ὅτι ὁ νέος μου γείτων θὰ εἶνε καὶ κιθαρωδός ! Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔως θὰ σηκωθῆ, φορεῖ τὸν κόκκινον λαιμοδέτην μὲ τὴν μόνυθον κάμηλον, κτενίζει τὰ μαλλιά του, ἐξαπλώνων αὐτὰ μέχρις ὀφρυῶν, περιβάλλεται καὶ τὴν μελανὴν ἐνδυμασίαν του, πέρνει τὴν κιθάραν καὶ ἀρχίζει :

Μὴν υπερφανεύσαι, θὰ πέσης ἐπὶ τέλους,
Ἡ ἔπαρσις ἐξ οὐρανοῦ κατέρριψεν ἀγγέλους.

Καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ μελετήσω, δὲν μ' ἀφίνει, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔως τὸ μεσημέρι καὶ ἀπὸ τὸ μεσημέρι πάλιν ἔως τὸ βράδυ.

— Ἴσως θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὴν κιθάραν του, εἶπα κατ' ἀρχάς. Ἀλλὰ δὲν ἐμάντευσα. Τὸ πρᾶγμα ἐπανελήθη καὶ τὴν δευτέραν, καὶ τὴν τρίτην, ἐξηκολούθησε μετ' ἐπιτάσεως, προκαλέσαν καὶ τῆς ἀντικρουθῆς γειτονοπούλας, ἐκτὸς τῆς καθημερῆς ἡμετέρας, καὶ τ' ἄσματα.

— Ἄ! ἔτσι νὰ μελετήσω ; Πρέπει νὰ κάνω παρατηρήσεις εἰς τὸν ἀδιάκριτον γείτονά μου.

— Ἐξέρχομαι τοῦ δωματίου μου καὶ βαίνω πρὸς τὸ ἰδικόν του. Ἐπὶ τῆς θύρας βλέπω κολημένον τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Κτυπῶ τὴν θύραν.

— Ἐμπρός, μοὶ λέγει.

Ἄνοιγω καὶ εἰσέρχομαι.

— Κύριε, Μαστραπόγλου, σεῖς, σπουδαστῆς τοῦ δικαίου, ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε ὅτι εἶνε ὅλως διόλου ἀδίκον νὰ μὴ μ' ἀφίνετε νὰ μελετήσω μὲ τὴν κιθάραν σας καὶ τὸ τραγοῦδι.

— Τὸ ὄνομά σας ; μ' ἐρωτᾷ.

— Αἴσωπος.

— Εἰσθε ὁ Αἴσωπος τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ; »

— Μάλιστα.

— Κύριε Αἴσωπε, λυποῦμαι πολὺ ἤθελα νὰ παύσω, ἀλλὰ τὴν περὶ αὐτοῦ, πρέπει νὰ συνοδεύσω καὶ τὴν ἀντικρουθῆ κυρίαν, ἡ ὁποία τραγουδεῖ ἀριστούργημα.

Καὶ μοῦ ἐδείκνυε τὸ κατέναντι παράθυρον.

Κύπτω, καὶ τὴν βλέπω πρὸ τοῦ παραθύρου μὲ τὸ κέντημά της, ἀπορούσαν διατί ἔπαυσεν ἡ κιθάρα καὶ τὸ ἄσμα.

Ἐφυγα ἐκεῖθεν μκνιῶδης.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, νὰ πάρῃ. Τὸρα ποῦ βρήκα δωμάτιο καθὼς πρέπει καὶ εἶχα στρωθῆ καὶ στὴν μελέτη, βρέθηκε καὶ ἓνας κανταδόρος νὰ μὲ διώξῃ ; πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ, δὲν μ' ἔχω νὰ κάνω, εἶν' ἀδύνατον, ἀδύνατον. Πῶς νὰ μελετήσω ! Πῶς νὰ μελετήσω !

Βέβαια τὴν καὶ οἱ δύο τους θὰ ἦνε εἰς τὴν μανίαν τοῦ ἐρωτός των. Θὰ τραγουδοῦν ὅλη τὴν ἡμέραν. Ἀκούς ἐκεῖ. Καὶ νὰ ἐτοιμάζωμε νὰ δώσω ἐξετάσεις ! εἰς τὰ γενικά. Μὰ ποῦ ἀκούστηκε τέτοιο πρᾶγμα ! Ἦρθαν τ' ἄγρια...

Θὰ φωνάξω τὴν σπιτονοικοκυρὰ μου νὰ τῆς πῶ πῶς θὰ φύγω, θὰ φύγω.

— Σόρα Κάτε, ἔ ! σόρα Κάτε, σόρα Κάτε !

— Ἀμέσως. Ἐφθασα. Τί θέλτε ;

— Θὰ φύγω, σόρα Κάτε.

— Καὶ γιατί, ἀφέντη μου.

— Γιατί, λέει ; Δὲν ἀκούς ἀπὸ μέσα ἐκεῖνον τὸν λιμοκοντόρο τρίγκι τρίγκι ὅλην τὴν ἡμέραν ;

— Καλὰ λές, καὶ δὲν σ' ἀφίνει νὰ διαβάσης ;

— Ἄμ δὲν μ' ἀφίνει, βέβαια. Καὶ τὴν ἄρχισε καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ καὶ νὰ τραγοῦδῃ καὶ κείνη.

— Μυ ! χαρὰ στὰ μούτρα της, τῆς πατσαβούρας. Δὲν κυττάει ἐκεῖ πέρα τὴν φτώχειά της. Καὶ θὰ φύγῃ λοιπὸν, παιδάκι μου ;

— Ναί, καί, δὲν μ' ἔχω νὰ κάνω ἄλλῃως.

— Κρίμα καὶ θὰ σὲ χάσω με ;

*
**

Μετὰ τετράμηνον, ἔτυχε νὰ διαβαίνω ἐκεῖθεν ὅλως τυχαίως. Εἶδα τὸ δωμάτιόν μου, δὲν ἤκουσα ἤχους κιθάρας καὶ ἀναμνησθεὶς ὅλων τῶν προτέρων ἡμερῶν ἐξενίσθη μεγάλης.

— Ἄς ἐρωτήσω τὸν Κάτε, ἐσκέφθη νὰ δῶ τί γίνεσθε ἐκεῖ ὁ φιλόμουσος γείτων.

— Καλῶς τὸ παιδάκι μου, καλῶς τὸν κύριο Αἴσωπο. Τί γίνεσαι ; Εἶχα τόσον καιρὸ νὰ σὲ δῶ.

— Ναί, κυρὰ Κάτε, εὐχαριστῶ. Μὰ δὲν μοῦ ἔλες δὲν ἀκούω πειὰ κιθάρα, τί γίνεται ;

— Ἄχ ! παιδάκι μου, ἀφῆσ' τα πειὰ γιατί' βαρέθηκα. Καὶ δὲν τᾶμαθες ;

— Ὅχι, τί τρέχει ;

— Ἄμ' τὸν παντρέψανε, τὸν θεοπάλαβο, τὸν παντρέψανε...

— Ποιός, ἐκείνη...

— Ναί, ἡ Λουλούδω. Τὸν πιάσανε, τὴν κάμποσαις μέραις τ' ἀδερφιά της, ποῦ ἤθελε νὰ φύγῃ γιατί' φοβότανε. Τοῦ εἶχε γράψῃ ὁ πατέρας του πῶς ἔρχεται. «Ἐ ! » τοῦ λένε, «ποῦ πᾶς. Εἶνε πολὺ ἄργα πειὰ. Τὴν τὸ καρίτσι. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἄρχισε νὰ. . . λιγάκι, γιατί', ἔξερεις, ἔμπαινε μέσα ὅτ' ὅσπ'ι τους καὶ τὴ νύχτα καὶ τοῦκαναν καὶ τραπέζια.

Τὸν ἐφοβήσανε, τοῦ βγάλετε, λέει, καὶ μαχαίρι. Ἐκείνη πάλι ἔβαλε τὰ κλάματα, ἐλιγοθύμησε καὶ τί νὰ κάνῃ, ἀναγκάστηκε στανειό του καὶ τὴν στεφανώθηκε. Προχθὲς τὸ βράδυ, ἀκουσὰ γέλοια καὶ βιολιὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι της, καὶ τὸν παπᾶ - Στάθη, ἐκεῖνον τὸν θεῖό της, ποῦ φώναζε : Ἡσαῖα, χόρευε. Δὲν πέρασε μισὴ ὥρα, καὶ νὰ σου ἓνας γηραλέος καὶ ἀδύνατος καὶ μ' ἐρωτᾷ :

— Ἐδῶ κάθεται τὸ παιδί μου ὁ Τηλέμαχος ;

— Ἄ ! ἐλόγου σου εἶσαι ὁ πατέρας, τοῦ λέω. Τί νὰ σοῦ κάνω, εὐλογημένε ; ἤρθες καὶ σὺ πολὺ ἄργα. Τὸ παιδί σου τὴν κάθεται ἐκεῖ μέσα, ποῦ ἔχουνε γάμους καὶ χαραῖς.

Καθὼς τᾶκουσε ἔβγαλε μιὰ φωνή, καὶ ἔπεσε ἔς τῆς σκάλας. Ἐτρέξα καὶ φώναξα τὸν γιατρό, ποῦ κάθεται ἀντικρὺ μας, μὰ τὸν βρήκε πεθαμένον τὸν φτώχ' : Ἦτανε πολὺ ἄργα.

Ὀκτώβριος, 1887.

Αἴσωπος

Λήγοντος τὴν 31ῃν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἔτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμὸν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.